

γόν προκαταβολή ὑπολογίζεται βάσει τῶν ἐκτιμήσεων τοῦ Ὁργανισμοῦ περὶ τοῦ ὕψους τῆς παραγωγῆς καὶ τῶν πιθανολογούμενων τιμῶν, αἵτινες ἤθελον ἐπιτευχθῆν εἰς τὰς διαφόρους ἀγοράς, ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ.

Οὕτως, ἐν ὀλίγοις, ἔχει ἡ πρακτικὴ τῆς πολιτικῆς τῆς Ἐμπορίας, ἡ ἐξασκουμένη ὑπὸ τοῦ Ὁργανισμοῦ, ἐν συνερρασίᾳ μὲ τὸς συσκευαστὰς καὶ πράκτορας πωλήσεως. Τοὔτεστιν, δηλαδή, ὅλαι αἱ πωλήσεις τῶν παραγωγῶν πρὸς τοὺς πράκτορας πωλήσεως γίνονται «*En Consignation*» ἐπὶ προμηθεΐᾳ 4 ο]ο, ἣτις ὅμως ἐν τῇ πραγματικότητι εἶναι πολὺ κατωτέρα.

Εἶναι αὐστηρὸς κανὼν τῆς ὀργανώσεως Ἐμπορίας τῶν Ξηρῶν Ὀπωρῶν ἡ ἀπαγόρευσις ἀγορᾶς σταφίδων

ἀπὸ τοὺς παραγωγούς ὑπὸ τῶν συσκευαστῶν καὶ πρακτόρων πωλήσεως.

Ἐντεῦθεν, οἱ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ὁργανισμοῦ τεθειμένοι παραγωγοὶ (τὰ 98 ο]ο) δὲν ἐνεργοῦν πωλήσεις εἰς τοὺς πράκτορας πωλήσεως καὶ τοὺς συσκευαστὰς μετρητοῖς, εἴτε ἐπὶ ἀμέσῳ καὶ ὀλοκληρωτικῇ καταβολῇ τῆς ἀξίας, εἴτε μέρος ἅμα τῇ παραδόσει τοῦ καρποῦ καὶ τὸ ὑπόλοιπον ὀλίγον βραδύτερον.

Συμφωνῶς πρὸς τὴν ἰσχύουσαν ἐν Νοτίῳ Αὐστραλίᾳ νομοθεσίᾳ, δύναται ὁ πράκτωρ νὰ ἀγοράζῃ σταφίδα ἀπὸ τοὺς παραγωγούς. Ὁ Ὁργανισμὸς Ξηρῶν Ὀπωρῶν Αὐστραλίας (A. D. F. A.) ὅμως φρονεῖ ὅτι ὁ ρόλος τοῦ πράκτορος δέον νὰ περιορίζεται εἰς τὴν τοῦ πωλοῦντος ἀντιπροσώπου.

Ἐπέκτασις τῆς σταφιδοκαλλιέργειας ἐν Αὐστραλίᾳ

Ἐάν, ὅπερ λίαν πιθανόν, τὸ ὕψος τῆς παραγωγῆς σταφίδων ἐν Αὐστραλίᾳ φθάσῃ εἰς τὸ ἐγγὺς μέλλον τοὺς 120.000 τόννους, τότε θὰ ἐμφανισθοῦν μεγάλα δυσκολία εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἐξαγωγίμων πλεονασμάτων εἰς τιμὰς ἱκανοποιητικὰς διὰ τοὺς παραγωγούς. Διότι, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν 25.000 τόννων, οἵτινες δύνανται εὐχερῶς νὰ διατεθοῦν εἰς τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 27.000 δι' ἐξαγωγὴν εἰς τὸν Καναδᾶν, Νέαν Ζηλανδίαν καὶ διαφόρους ἄλλας χώρας, θὰ παραμείνῃ πλεόνασμα πρὸς διάθεσιν εἰς τὴν Ἀγγλίαν 65—70.000 τόννων.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐξαγωγὰς πρὸς τὴν Ἀγγλίαν, ἡ μεγαλύτερα ποσότης, ἣτις ἐξήχθη, ἦτο ἡ τοῦ ἔτους 1938, ἀνελοῦσα εἰς 57.000 τόννους. Εἰς οὐδὲν ἄλλο ἔτος αἱ ἐξαγωγαὶ πρὸς τὴν ἐν λόγω ἀγορὰν ὑπερέβησαν τοὺς 50.000 τόννους.

Βάσει δὲ τῶν σημερινῶν δεδομένων, εἶναι δύσκολον νὰ ὑπολογίζεταί αὐ-

ξησις τῶν ἐξαγωγῶν αὐστραλιανῶν σταφίδων εἰς Ἀγγλίαν, ἄνευ σημαντικῆς μειώσεως τῶν τιμῶν καὶ συνεπῶς τοῦ εἰσοδήματος τῶν παραγωγῶν.

Μετὰ τὰς μεταπολεμικῶς γενομένας νέας φυτείας, ἡ διὰ σταφιδαμπέλων καλλιεργούμενη ἔκτασις ἀνέρχεται εἰς 320.000—360.000 στρέμματα. Δεδομένου δὲ ὅτι ἡ μέση στρεμματικὴ ἀπόδοσις ἀνέρχεται εἰς 375 χιλ]μα, δέον ἢ συνολικὴ παραγωγή σταφίδων ν' ἀνέλθῃ, εἰς τὸ ἐγγὺς μέλλον, εἰς 120.000 τόννους.

Εἶναι, ἐξ ἄλλου, γεγονὸς ὅτι ἡ συνεχιζομένη χρησιμοποίησις σταφυλῶν τῶν ποικιλιῶν ἀποξηράνσεως πρὸς οἰνοποίησιν, δύναται νὰ μειώσῃ τὴν παραγωγὴν σταφίδων, ἂν καὶ αἱ προοπτικαὶ διὰ τὴν οἰνοποίησιν σταφυλῶν τῶν ποικιλιῶν τούτων δὲν ἐμφανίζονται τόσο ἐννοικαί, ὅσον πρὸ ὀλίγων ἐτῶν.

Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὰ ἔτη 1952 καὶ